

RfIMIZ ALiA

DE REVOLUTIE - EEN
VRAAG
OPGENOMEN VOOR OPLOSSING

RAMIZ AZIË

Lid of het Politiek Bureau en Secretary
van de IC van de PLA

DE REVOLUTIE - EEN VRAAG OM EEN
OPLOSSING

Verslag voorgelegd aan de *Scientific*
Session of problems of
world development, under the auspices
of the Institute of Marxist-Leninist
Studies at the

CC of the
2 oktober, 1978

DE -8 NLNTORI UITGEVERIJ

De kapitalistische, burgerlijke en revisionistische wereld bevindt zich vandaag de dag in een crisis. Ita structuur en superstructuren zijn aan het wankelen gebracht als gevolg van de uitbarsting van alle tegenstellingen die ons tijdperk kenmerken. De ontevredenheid van de massa's, die tot uiting komt in de ontelbare stakingen, in de opstanden van de werkende mensen, tot aan de gewapende strijd van de volkeren voor bevrijding, doet de grond beven onder de voeten van l lie imperialisten, de reactionaire bourgeoisie, de revisionisten en alle vijanden van de volkeren en het proletariaat.

De kwestie van het uitvoeren van de revolutie vormt nu het fundamentele doel van de strategie van de klassenstrijd van het proletariaat en de onderdrukte xaze. De conclusie van de heer Enver Hoxha op het 7e congres van de Partij van de Arbeid van Albanië: "De wereld bevindt zich in een stadium waarin de zaak van de her-voering en nationale bevrijding van de volkeren niet slechts een streven en een toekomstperspectief is, maar een probleem dat ter oplossing wordt aangevat" , drukt een

t Enver Hoxha, Verslag aan het ' Cth Congres van de PLA, p. 159, Eng. ed.

grote waarheid die voortkomt uit de Marxistisch-Leninistische analyse van de situatie en de ontwikkeling van het huidige kapitalistisch-revisionistische systeem.

Het belangrijkste kenmerk van ons tijdperk is de uitbreiding en verdieping van het revolutionaire wereldproces in het algemeen. Vandaag de dag is er geen zone of land dat niet betrokken is bij dit proces van wereldomvang. Binnen het kapitaal-revisionistische systeem is er geen duidelijke scheiding meer tussen frontlinie- en basisgebieden, er zijn geen absoluut "rustige" landen meer, zonder revolutionaire omwentelingen, waar de uitbuitende orde stabiliteit en **veiligheid kent**.

De brandhaarden van revolutionaire bewegingen en uitbarstingen over de hele wereld zijn objectief gezien schakels van een enkele keten van het wereldwijde revolutionaire proces dat de orde van sociale en industriële onderdrukking aan de rand van de afgrond heeft gebracht. De revolutionaire krachten, waar ze ook actief zijn, voelen dat ze deel uitmaken van een verenigd front *van* de revolutionaire wereldstrijd tegen de gemeenschappelijke vijanden - imperialisme, social-imperialisme en alle reactie.

Erkenning van de eenheid van het wereldrevolutieproces is belangrijk om de brede mogelijkheden voor allianties tussen de revolutionaire krachten op internationaal niveau te onderkennen en om een mondiale strategie van de revolutie uit te werken. voor allianties tussen de revolutionaire krachten op internationaal niveau, evenals voor het uitwerken van een mondiale strategie van de revolutie, die in staat zou kunnen zijn om de uitbarstingen van de revolutionaire beweging van verschillende landen met elkaar te verbinden en om te vormen tot één enkel proces van strijd om de kapitalistische orde omver te werpen en nationale onafhankelijkheid te winnen.

Elke **afwijking van de marxistisch-leninistische theorie over de revolutie leidt tot revisionisme**

Net als in het verleden draait de strijd tussen marxistisch-leninisten enerzijds en burgerlijke ideologen en diverse opportunisten anderzijds om het kernprobleem: is de revolutie al dan niet noodzakelijk voor de transformatie van de maatschappij, zijn de voorwaarden voor de revolutie en haar omvang al dan niet aanwezig, is het gebruik van revolutionair geweld noodzakelijk of kan de transformatie op reformistische parlementaire manieren worden bereikt? De houding ten opzichte van dit probleem, dat van vitaal belang is voor het proletariaat en alle onderdrukten en uitgebuitenen, was en is tot op de dag van vandaag een scheidslijn tussen marxistisch-leninisten enerzijds en *ultra-revisionisten* en revisionisten van allerlei pluimage anderzijds.

Deliberaal de betekenis interpreterend van de veranderingen die de overgang van het kapitalisme naar zijn hoogste en laatste stadium, het imperialisme, teweegbracht, verklaarde de opportunist van de verraderlijke Second International dat dit een fase was waarin het kapitalisme zichzelf spontaan zou omvormen tot het socialisme, zonder klassenstrijd en zonder revoluties. "De tijd van de revoluties, van rode jaren, anj demonstraties is voorbij,- zei Bernstein, en hij verklaarde dat de theorie van Marx over het imperialisme en de proletarische revolutie obsolète was.

Maar deze "forecast" bleken al snel vals te zijn, zowel in theorie als in de praktijk. In zijn ontmaskering van deze vijanden van de revolutie bewees V.I. Lenin op wetenschappelijke wijze dat het imperialisme

is kapitalisme in verval, stervend kapitalisme, de vooravond van de proletarische revolutie. Hij bewees dat de marxistische conclusie, dat de wereld alleen veranderd kan worden door *meana ol* de revolutie, altijd juist en geldig blijft. Hij brengt de essentie van het Leninisme naar voren, de kern **e r v a n**,

J. V. Stalin zei: "Leninisme is het marxisme van het tijdperk van irrprialisme en de proletarische revolutie. Preciezer gezegd: Leninisme is de theorie en tactiek van de proletarische revolutie in het algemeen, de theorie en tactiek van de dictatuur van het proletariaat in het bijzonder". proletariaat in het bijzonder". De triomf of de Grote Socialistische Oktoberrevolutie in 1917 in Rusland bewees in de praktijk de geldigheid van de

Leninistische theorie van de revolutie. Het markeerde ook de overwinning van het leninisme op het opportunisme.

Vanaf dat moment werd het mminisme de triomfantelijke banier en theorie die alle echte revolutionairen inspireerde en leidde in de strijd voor de voorbereiding en de triomf van de revolutie. En in feite heeft de geschiedenis vele populaire, anti-imperialistische en proletarische revoluties voor, tijdens en sinds de Tweede

Wereldoorlog die de vitaliteit van de Leninistische theorie van de revolutie ook voor die periode. De triomf van deze revoluties, en in het bijzonder van de revoluties die leidden tot de vorming van het socialistische kamp, waaronder de triomf van de revolutie in ons land, deed de verrotte kapitalistische orde op haar grondvesten schudden.

l'zijn dwong imperialisme en reactie om te stappen hun strijd tegen het socialisme en de revolutionaire bewegingen, van binnenuit en van buitenaf,

vooral door het opportunisme en het revisionisme aan te wakkeren en te activeren, die opnieuw hun pijlen richtten op de marxistisch-leninistische theorie van de revolutie.

Dit was wat Browder deed toen hij openlijk verkondigde dat naar verluidt +het Leninistische idee van de revolutie was beëindigd", dit was wat de Joegoslavische revisionisten later deden toen ze de Leninistische leer over de revolutie aanvielen en predikten dat de overgang naar het sr'cialisme in het huidige tijdperk op een spontane manier kan plaatsvinden, door evolutie. Volgens deze

afvalligen, de ontwikkeling van productiekrachten zelf dwingt de burgerlijke orde om over te stappen op kaarten

socialisme en om de weg vrij te maken voor socialistische trans- formaties.

Alle andere stromingen van het modale revisionisme, de chroesjtsjovitische revisionisten, de eurocommunisten en anderen kwamen ook in opstand tegen de marxistisch-leninistische theorie van de revolutie. Het opzettelijk verkeerd interpreteren van de "veranderingen" die hebben plaatsgevonden in de samenleving, het toenemende gewicht van de staat monopoliekapitaal, de vooruitgang ou wetenschap, technologie

iologie, cultuur, etc., ze la!bour om te bewijzen dat hebben de Leninistische stellingen over de revolutie hun geldigheid verloren en komen ze met allerlei reformistische voorschriften om de weg naar de revolutie af te sluiten.

De socialistisch-democratische inhoud van hun reformistische beleid onthult de vijandigheid tegenover het Leninisme

niet alleen van de revisionisten van het type Carrillo die opefily ontkennen, maar ook van degenen zoals

Berlinguer, Marchais en Brezhnœ, die hun complete vertrek uit het Leninisme trachten te verbergen, hoewel ze het Leninisme elimineren

3-242/3

7 |

wat er het meest essentieel in is, de theorie over de proletarische revolutie en de dictatuur van het proletariaat. De Chinese versie van het moderne revisionisme gaat verder in de strijd tegen het Leninisme dan al zijn revisionisten die eraan voorafging, door de zogenaamde "Mao zich te verzetten tegen de nakomelingen - de theorie 'ik'-gedachte en haar rol "drie wereldens-, wat volledige ontkenning is van de revolutie

Je kunt niet de essentie van de theorie van de revolutie, (reshness en relevantie) vergeten. Leninisme, de theorie van de revolutie, die altijd zijn omdat uitbuiting en

opdrukking kan alleen worden geëlimineerd door middel van

de revolutie. Elke afwijking van de wet van de revolutie leidt tot revisionisme. Daarom is een van de belangrijkste taken van de marxistisch-leninistische revolutionairen in onze tijd het consequent verdedigen en bestrijden van de marxistisch-leninistische theorie over de revolutie.

De wereld kan alleen worden veranderd door Revolutie

Uitgaande van het materialistische begrip van de geschiedenis bewezen Marx en Engels dat de vervanging van verouderde productieverhoudingen door nieuwe verhoudingen alleen door revolutie kon worden bereikt. Ze beschreven dit als een wet die net zo strikt werkt als de natuurwetten. Lenin, die het idee van Marx en Engels verder ontwikkelde, toonde aan dat deze wet ook blijft werken in de fase van het imperialisme, wanneer alle factoren die de revolutie noodzakelijk maken, verder worden versterkt.

gerijpt. Daarom definieerde hij ons tijdperk als het tijdperk van de ineenstorting van het kapitalisme en de tri- umf van de proletarische revoluties.

Lenins leringen zijn ook in onze tijd volledig geldig. De huidige kapitalistische maatschappij ontwikkelt volgens dezelfde objectieve wetten als die waarover Marx en Lenin spraken, en haar

De omverwerping kan alleen worden bewerkstelligd door een revolutie.

Op het 7e Congres van de PLA verdedigde kameraad Enver Hoxha de stelling dat de huidige... De hedendaagse maatschappij ontwikkelt zich volgens de objectieve wetten die ontdekt zijn door de klassiekers van het marxisme.

Leninisme. Hij heeft dit kardinale probleem verder uitgewerkt in zijn werk -Imperialisme en de Revoluties. Net zoals kameraad Enver Hoxha op het 7de Congres van de PLA in zijn werk -Imperialisme en de Revoluties- stelt dat de volkeren en de werkende massa's hun grote doel - bevrijding van onderdrukking en uitbuiting - alleen kunnen bereiken door middel van de revolutie, dat met het verstrijken van de tijd de vooruitzichten van de revolutie niet in het minst minder worden, maar integendeel steeds duidelijker worden. De revolutie blijft op de agenda staan als het belangrijkste en meest acute probleem van onze tijd.

Deze conclusie is volledig gebaseerd op de Leninistische theorie van het imperialisme, op de diepgaande wetenschappelijke analyse die Lenin maakte van de fundamentele tegenstellingen van het kapitalisme in de imperialistische fase van zijn ontwikkeling. In zijn werk

In "Imperialisme en de Revolutie" analyseert kameraad Enver Hoxha het complex van de wereldontwikkeling van vóór de zondagen en argumenteert hij op basis van het volgende

van de feiten dat deze tegenstellingen niet verdwenen zijn, dat ze nog steeds bestaan, niet overwonnen zijn en niet overwonnen kunnen worden zonder het kader van de burgerlijke orde te overschrijden. burgerlijke orde.

De fundamentele tegenstrijdigheid van de hele kapitalistische orde, dus tussen de sociologische chnrocter van J proéluc lion en de particuliere cnpit"ltst chorecter van J toe-eigening, die de ob)ec- lime noodzaak van de socialistische revolutie bepaalt, is dieper geworden dan ooit tevoren. Het belangrijkste speciale kenmerk dat het imperialisme vandaag de dag kenmerkt, is de grote ontwikkeling van het staatsmonopoliekapitalisme en de oprichting en uitbreiding van multinationale ondernemingen en andere internationale economische organismen, die het bewijs zijn van de toegenomen mate van kapitalistische socialisatie van de productie, niet alleen op nationale schaal, maar ook op internationale schaal. Deze verschijnselen van het huidige imperialisme elimineren op geen enkele manier de privé-kapitalistische toe-eigening. Integendeel, deze toe-eigening wordt steeds meer geconcentreerd in de handen van een paar monopolisten die de hele maatschappij domineren. Door het creëren van de staatssector van de economie verandert de burgerlijke staat niet in het minst zijn aard als vertegenwoordiger van de kapitalistische klasse als geheel, die de belangen van die klasse uitdrukt en verdedigt.

Staatsmonopolistisch kapitalisme, dat de vijanden van de revolutie opzettelijk verkeerd voorstelt, is noch "een nieuw stadium dat het stadium van de revoluties al voorbij is", noch, zoals de afvallige Carrillo en de andere revisionisten beweren, "niets anders dan het embryo van de socialistische maatschappij" in het wom'b van het kapitalisme. Het is slechts

een vorm van het bestaan van het hedendaags kapitalisme, dat de antagonistische tegenstellingen van het imperialistische systeem niet verzacht maar verdiept, waardoor de materiële voorbereiding op de proletarische revolutie nog completer wordt. -De onjuiste bourgeois reformistische bewering, dat monopoliekapitalisme of staats monopolie kapitalisme is niet langer kapitalisme is, maar nu 'staatssocialisme' enzovoort kan worden genoemd, is heel gebruikelijk", aldus Lenin. In deze omstandigheden zijn er niet alleen tegenstellingen tussen arbeid en kapitaal, het proletariaat en de bourgeoisie, maar ook dat tussen de brede massa van de bevolking van stad en platteland en de grote kapitalistische monopolies, die het hele politieke en economische leven van het land beheersen, steeds scherper. H i e r d o o r is er, parallel met de voorbereiding of materiële premissen, ook een uitbreiding van de sociale basis van de socialistische revolutie, waarvan de triomf nu niet alleen de proletariërs interesseert en arme boeren, maar ook de brede lagen van de kleinburgerij van stad en platteland, deel van de progressieve intelligentsia, die onderdrukt, uitgebuit en geruïneerd worden door de grote monopolies. De grote economische en financiële crisis, die de kapitalistische en revisionistische samenleving in haar greep heeft, heeft al haar sociale kwalen ondraaglijker en neemt de onvrede onder de grote massa's van het volk tegen de almachtige overheersing van de monopolies toe. Nooit eerder was er zo'n

I V. I. Lenin, Verzamelde werken, vol. 25, pp. 524-525, Alb. ed.

uitbuiting, zo'n barbaarse op-pressie, zo'n onmenselijke vernietiging van de per-soonlijkheid van arbeiders en volkeren. Nu meer dan ooit worden helden, de vooruitgang van wetenschap en technologie, de ontwikkeling van cultuur en kunst gebruikt voor de intensivering van de uitbuiting van de arbeidersklasse en de arbeidersmassa's en voor hun intellectuele en morele degradatie.

Imperialisme is niet alleen de overheersing van monopolies van de financiële oligarchie, maar wordt ook gekenmerkt door de export van kapitaal naar andere landen, vooral de minder ontwikkelde landen, en wordt zo de meest wrede uitbuiting van miljoenen en miljoenen mensen, volkeren van hele continenten. Op deze basis wordt de andere tegenstelling, die tussen de jood nominerende landen, de zo-eol(ede "ctvtlize4" landen enerzijds, en de volkeren van de onderdrukte en afhankelijke landen anderzijds, steeds dieper. Dit verscherpt de crisis in deze landen en leidt tot een opleving van de opstand van de massa's en de anti-imperialistische nationale li'beratiestrijd.

Het is waar dat na de Tweede Wereldoorlog oude koloniale rijken ineenstortten en veel landen in Azië, Afrika en Latijns-Amerika nationale onafhankelijkheid kregen. Maar deze veranderingen maakten geen einde aan koloniale onderdrukking en uitbuiting. Integendeel, ze zijn nog wreder geworden. De plaats van het oude kolonialisme, dat door de volkeren werd verafschuwd en gehaat, is ingenomen door het neokolonialisme, dat dezelfde bedoelingen heeft, maar gebruik maakt van meer verfijnde en beter vermomde manieren, vormen en methoden. In de plaats van de oude koloniale machten zijn nu de nieuwe neokolonialisten gekomen.

machten zijn ontstaan, de Verenigde Staten van Amerika ende sociaal-imperialistische Sovjet-Unie Unie, die de grootste grootste internationale uitbuiters zijn geworden. De implementatie van het neokolonialisme door de twee supermachten en, samen met hen, d o o r de andere imperialistische machten, z o a l s Duitsland, Groot-Brittannië, Frankrijk, Japan en binnenkort ook China, de onstuimige race om overheersing, hegemonisme, invloedssferen en concurrentie van de multinationale ondernemingen en de Sovjet-Unie. De ongebreidelde wedloop naar overheersing, hegemonisme, invloedssferen en concurrentie van de multinationale ondernemingen en de grote monopolistische concerns om maximale winst hebben de onderdrukking en uitbuiting van de volkeren tot een ongekend niveau opgevoerd. De "hulp", kredieten, kapitaalinvesteringen, gemeenschappelijke ondernemingen van imperialisten en sociaal-imperialisten dragen niet bij aan de ontwikkeling en vooruitgang van de achtergebleven landen. Het zijn nieuwe ketenen om hen tot slaaf te maken, instrumenten om hun bloed te zuigen, hun rijkdommen te plunderen, hen te onderwerpen en op de knieën te dwingen. In het belang van het wereldkapitaal worden oorlogen en conflicten tussen volkeren a a n g e w a k k e r d , zoals is gebeurd en nog steeds gebeurt in het Midden-Oosten, Zuidoost-Azië, Afrika en andere regio's in de wereld.

Implementatie van neokolonialisme en de strijd van elk imperialistisch land om maximale winst voor zichzelf te behalen, heeft niet alleen de tegenstellingen tussen de verschillende imperialisten en de volkeren verdiept, maar heeft ook de tegenstellingen tussen de capitoltsi rind revisiottistische staten zelf uiterst actief gemaakt. Het is een feit dat, ondanks de grote inspanningen die deze staten zich getroosten om de onderlinge ruzies en onenigheden glad te strijken, ondanks de internationale organismen die ze hiervoor in het leven roepen, de tegenstellingen tussen de kapitalistische staten zelf extreem geacteerd zijn.

worden de tegenstellingen, ruzies en conflicten tussen het Amerikaanse imperialisme, het sociaal-imperialisme van de Sovjet-Unie, de gemeenschappelijke markt als geheel en elk van de afzonderlijke lidstaten, Japan, enz. steeds scherper. Aan de basis van deze tegenstellingen ligt de ongelijke ontwikkeling, die de krachtsverhouding tussen staten verandert en bijgevolg de strijd om grondstoffenbronnen, markten voor hun goederen, gebieden voor kapitaalinvesteringen, invloedssferen en strategische bases verscherpt.

De intensivering van de ruzies en conflicten tussen de imperialisten scheidt gunstiger omstandigheden voor de revolutie, omdat het enerzijds het hele kapitalistische systeem verzwakt, de vijanden van de volkeren en het socialisme verzwakt, terwijl het anderzijds de eenheid van alle revolutionaire fora vergemakkelijkt, of zoals Stalin het zegt, de eenheid van het front van de proletarische revolutie met het front van de anti-imperialistische nationale bevrijdingsstrijd van de volkeren.

Ondanks het verraad van de moderne revisionisten, dat leidde tot de liquidatie van het socialistische oïxier in de Sovjet-Unie en veel voormalige socialistische landen, *functioneert de andere coittradic- tio* rt van de huidige druipmaatschappij, *die* tussen de twee *systemen*, het socialistische en het kapitalistische systeem. De bourgeoisie en al haar lacunes proberen de betekenis van de herinvoering van het kapitalisme in de voormalige socialistische landen te verdraaien door de zaak voor te stellen alsof dit de liquidatie van het socialisme en zijn oprich- ting was. Dit is een poging om twijfel en wantrouwen te zaaien over de communistische idealen, maar het zal niet lukken. Wat er in de Sovjet

Unie en China is slechts een zigzag op de lange weg van de revolutie. De terugtochten en zigzaggingen zijn temporeel en relatief, ze veranderen niets aan de algemene wet van de vooruitgang van de maatschappij. Ongeacht de regressieve processen die zich hebben voorgedaan, is het socialisme niet geliquideerd: het bestaat als een sociale orde, het bestaat in de aspiraties en in alle revolutionaire gevechten en strijd van het proletariaat, die geïnspireerd zijn door de ideeën van het wetenschappelijk socialisme.

Haar triomf
over de hele wereld is
onvermijdelijk.

De verscherping van alle interne en externe tegenstellingen van de kapitalistische maatschappij heeft de revolutie tot een dwingende noodzaak gemaakt, als het enige middel om de huidige maatschappij te bevrijden van de verloedering en degeneratie waartoe het wereldkapitaal haar heeft gebracht. De diepgaande tegenstellingen en antagonismen van het kapitalisme zullen zichzelf niet oplossen binnen de context van de bestaande orde. Ze kunnen en zullen alleen opgelost worden door de revolutie, alleen door de omverwerping van de uitbuitende klassen en de burgerlijke staat, zoals Marx, Engels, Lenin en Stalin ons leren. De huidige crisis-, zegt kameraad Enter Hoxha, "heeft eens te meer bevestigd dat het kapitalisme als sociaal systeem nooit kan ontsnappen aan zijn tegenstrijdigheden en k w a l e n , dat het niet in staat is zijn eigen superwinsten te waarborgen en tegelijkertijd een intern sociaal evenwicht te bewaren".

Geconfronteerd met de uitbarsting van de storm van de resolutie, *staan* de bourgeoisie en de reactie niet *passief te wachten op hun* deur.

1 Enver Hoxha, Verslag aan het 7e Congres van de PLA, p. i0.3, Engl. cd.

Gebruik makend van alle voordelen die de kolossale groei van haar winsten haar verzekert, doet het wereldkapitaal, vooral in de ontwikkelde landen, alle politieke, economische en ideologische inspanningen om de gevolgen van objectieve factoren, de gevolgen van de toenemende tegenstellingen en haar diepe crisis te verzachten. Het vecht met al zijn middelen, in de eerste plaats door de militair-bureaucratische staatsmachine te versterken, maar ook door concessies te doen en gedeeltelijke hervormingen door te voeren om de "explosieve fenomenen" af te wenden om de conflicten tussen werknemers en werkgevers te minimaliseren en de monopolies superwinsten te garanderen.

"Maar de kapitalistische en revisionistische wereld probeert tevergeefs een uitweg te vinden, al is het maar tijdelijk, uit de omverwerping waarnaar de revolutionaire strijd van het proletariaat en de volkeren, evenals de objectieve processen waarop het kapitalisme is gestuit, haar duwen. De maatregelen die de bourgeoisie en de reactie hebben genomen en de inspanningen van de revisionisten hebben op geen enkele manier de mogelijkheden verduisterd, noch hebben ze de vooruitzichten "afgewend" van de revolutie, die de enige betrouwbare weg is voor de arbeidersklasse en het werkende volk om de macht te grijpen en elke vorm van onderdrukking en uitbuiting uit te roeien.

De speciale kenmerken van het wereldrevolutieproces in de huidige 'Time

Het marxisme-leninisme ziet de ineenstorting van het kapitalisme en imperialisme niet alleen als het resultaat van proletarische socialistische revoluties, als iets

die in één klap en in alle landen tegelijk tot stand zal komen.

In de wereld van vandaag zijn er verschillende tegenstellingen, landen met verschillende niveaus van sociaal-economische en politieke ontwikkeling, die niet voor dezelfde revolutionaire taken staan. Deze verscheidenheid van de huidige werkelijkheid debenoemt ook de verscheidenheid van de revolutionaire bewegingen en processen die zich vandaag de dag in de wereld ontwikkelen. "Revoluties", zegt kameraad Enver Hoxha, - hangen af van de concrete historische omstandigheden van elk land, van het stadium van zijn economische en sociale ontwikkeling, van de klasseverhouding, van de situatie en het organisatieniveau van het proletariaat en de onderdrukte massa's, van de mate van inmenging van buitenlandse mogendheden in verschillende landen, enz. Sommige landen hebben dus de taak om de proletarische revolutie uit te voeren, terwijl andere de taak hebben om nationaal-democratische en anti-imperialistische revoluties uit te voeren".

Rekening houden met de omstandigheden in verschillende landen is van groot belang voor de revolutionaire krachten om een strategie uit te werken die past bij de concrete omstandigheden van elk land.

De huidige staat en ontwikkeling van het kapitalistische systeem laat zien dat een groot aantal landen in de wereld te maken heeft met de proletarische sociotische z'uolufiott. Het is bekend dat de revisionisten de kwestie van de proletarische

1 Enver Hoxha, "Imperialism and the Revolution", p. 148, Adb, ed.

revolutie een anachronisme" te zijn, iets "achterhaald", vooral in de ontwikkelde kapitalistische landen, de imperialistische landen. Sommigen van hen, zoals die van de "Eurocommunistische" stroming, verklaren dat de marxistisch-leninistische theorie over de proletarische revolutie misschien wel enig belang heeft gehad, maar alleen voor het verleden en uitsluitend voor de onbeschaafde, achtergebleven naties met jungles en bergen. Daarom reduceren ze de strijd van de arbeidersklasse slechts tot taken met een algemeen democratisch karakter, tot de strijd voor vrede, voor parlementaire vrijheden, voor hervormingen, door ze voor te stellen in de geest van het reformisme als een proces dat de huidige maatschappij zogenaamd uit het kader van het eapitalisme haalt. Ook de Chinese revisionisten, met hun theorie van de "drie werelden", ontkennen ook de noodzaak van de proletarische revolutie, niet alleen voor de ontwikkelde kapitalistische landen (daar zien ze maar één taak: het verenigen van het proletariaat met de imperialistische bourgeoisie voor bescherming tegen het gevaar van het So-Viet sociaal-imperialisme), maar onder het voorwendsel van geen stadia over te slaan", ontkennen ze de absolute noodzaak van de proletarische revolutie ook voor alle andere landen van de wereld.

Leninisme en historische ervaring hebben aangetoond dat de mogelijkheid van de overgang naar sociale isme bestaat zowel voor de achtergebleven landen als voor de ontwikkelde kapitalistische landen, de imperialistische landen. In elk van deze landen zijn er gunstige omstandigheden en ongunstige omstandigheden. Maar de triomf van de

socialistische revolutie is een onbetwistbare objectieve Wet, waarvan geen enkel land, ontwikkeld of niet-ontwikkeld, kan worden vrijgesteld.

Ongetwijfeld worden het proletariaat en de volksmassa's in de imperialistische landen, naast de taken van de strijd voor de pro- letarische revolutie, geconfronteerd met vele andere taken van algemene, democratische en anti-impe- rialistische aard. Ook deze taken hebben hun eigen belang en mogen niet worden veronachtzaamd. Maar elke overschatting en verabsolutering van deze taken leidt de arbeidersklasse en de massa's van het arbeidersvolk af van de structuur ter voorbereiding op de proletarische omwenteling, van de revolutionaire strijd voor het socialisme.

De taken met een algemeen democratisch karakter zijn slechts een deel van de taken van de strijd van het proletariaat. Maar bovenal moet het overheersende doel zijn om de proletarische revo- lutie uit te voeren, wat de enige manier is om een einde te maken aan de orde van kapitalistische slavernij, evenals om de taken van een algemene democratie en een anti-monopoliekarakter volledig uit te voeren. "Men moet weten hoe men de strijd voor demo- cratie en de strijd voor de socialistische revolutie moet combineren", zei Lenin, *-s u b o r d i r i a ! i r i g"* de voor- mer van de laatste. Hierin ligt de hele moeilijkheid; hierin ligt de hele essentie. Verlies het suite- ding (de socialistische revolutie) niet uit het oog, zet het op de eerste plaats...put *all* de democratische eisen, maar maak ze daaraan ondergeschikt, coördineer ze ermee".

Veel landen van de wereld , vooral in Afrika, Azië en Latijns-Amerika, worden de geconfronteerd met de re-
demoeratic ntititnperinlist, notiottol liberation

1 V.I. Lenin, Collected Works, vol. 3*o, pp. 260-261, Alb. Ed.

t'olutie, die in verschillende landen haar speciale kenmerken heeft. In deze landen nemen de taken van de strijd tegen het systeem van feodale relaties, tegen reactionaire regimes, de taken van de strijd voor onafhankelijkheid en democratische sociale vooruitgang, zo'n belangrijke plaats in.

dat ze het podium betreden waar de democratische anti-imperialistische revolutie onvermijdelijk is.

Voor deze taken mogen het proletariaat en zijn marxistisch-leninistische partij, de werkende massa's van deze landen, niet onverschillig blijven. Vandaag de dag vormen zij de sociale kracht die het meest geïnteresseerd is in een zo snel mogelijke oplossing van deze problemen, omdat het imperialistische juk, de onderdrukking door reactionaire, feuzen en semi-feodale regimes in de eerste plaats zwaar drukt op deze sociale kracht. Bovendien opent de eliminatie van dit juk en deze onderdrukking de weg naar andere, radicale transformaties en brengt de triomf van de socialistische revolutie dichterbij en vergemakkelijkt deze.

Ongeacht de specifieke taken die de democratische anti-imperialistische en nationale bevrijdingsrevoluties moeten uitvoeren, zijn ze een onlosmakelijk deel van het totale revolutionaire wereldproces. Objectief gezien zijn ze bondgenoten van de socialistische revolutie en het socialisme. Ze delen een zware slag uit aan het imperialisme en de reactie, verzwakken hun posities en helpen de triomf van de socialistische heroplossing.

De bevrijdingsbewegingen, de democratische, anti-imperialistische revoluties, zijn ook gericht tegen degenen die vijanden zijn van de proletarische revolutie. Alle pogingen van de revisionisten om de verschillende revolutionaire bewegingen te isoleren en tegen elkaar op te zetten, en om ze van elkaar te

en de verschillende stadia van het huidige revolutionaire ontwikkelingsproces in de wereld blootleggen, hebben als doel de krachten van de revolutie te verdelen en te verzwakken, hebben als doel de revolutie uit te stellen tot het millennium. In tegenstelling tot wat de revisionisten beweren, toont de geschiedenis aan dat de

De strijd voor de uitvoering van de taken of de democratische anti-imperialistische en socialistische revoluties vormen één revolutionair wereldproces, waarin de fasen niet zozeer vermengd zijn dat ze elk onderscheid verliezen, noch gescheiden zijn door een onoverkomelijke "Chinese muur". In het revolutionaire proces kunnen de taken van de democratische anti-imperialistische revolutie gecombineerd worden met die van de socialistische revolutie, net zoals veel van de taken van de democratische anti-imperialistische oplossing uitgevoerd kunnen worden door de proletarische revolutie. De marxistisch-leninisten zien de combinatie van deze taken op een concrete manier voor elk land, zonder de dynamiek van dit proces te veronachtzamen, dat op elk nieuw moment *Gringo* de verhouding tussen de democratische taken van de anti-imperialistische strijd en de taken van de strijd voor het socialisme verandert.

De meest actieve, krachtigste en revolutionaire kracht die deze revoluties kan bewerkstelligen is de arbeidersklasse met haar marxistisch-leninistische partij, die alle revolutionaire krachten van het land rond zich kan verenigen en hen kan leiden in de strijd tegen de binnenlandse reactie, het imperialisme en de sociale imperialisten.

de anti-imperialistische revoluties zijn veel groter geworden, omdat nu het proletariaat en de revolutionaire bewustzijn elke dag zijn toegenomen.

waar en de situatie is gunstiger geworden voor de transformatie van democratische anti-imperialistische revoluties in proletarische revoluties. Om dit proces voort te stuwen is het van bijzonder belang dat marxistisch-leninistische partijen hun revolutionaire initiatieven ontwikkelen, dat de rol van de arbeidersklasse en het gewicht van haar strijd in de revolutie voortdurend toeneemt, dat de activiteit van die krachten van de nationale bourgeoisie, die er belang bij hebben de revolutie halverwege te verlaten, geneutraliseerd wordt.

In de landen of Azië, Afrika en Latijns-Amerika zijn interne politieke krachten actief, heterogeen vanuit het oogpunt van de sociale klasse en beïnvloed door verschillende externe krachten. Dit is de bron van de verschillende politieke bewegingen: revolutionair, democratisch, reformistisch, reactionair, militaristisch, enzovoort. De arbeidersklasse beëindigt haar marxistisch-leninistische *betalingen* in deze landen, *kan niet één of ander standpunt innemen ten opzichte van de I oJ* kern, kan ze niet allemaal steunen, en nog minder, zich met hen identificeren. Marxistisch-Leninisten steunen en helpen alleen die bewegingen die een progressieve rol spelen, die de weg vrijmaken voor de anti-imperialistische democratische revolutie en deze voortzetten. Tegelijkertijd verzetten ze zich tegen alle reactionaire politieke bewegingen, zelfs als ze vermomd zijn in "linkse" of "nationalistische" slogans.

Vandaag de dag zijn er in een aantal landen in de wereld, en vooral in Afrika en Azië, veel mensen en politieke bewegingen die streven naar radicale veranderingen in het leven van hun volkeren. Sommigen van hen komen zelfs naar buiten met socialistische slogans. Marx-

ist-Leninisten verwelkomen elk democratisch en progressief streven, elke oprechte neiging tot socialisme. Maar het moet gezegd worden dat er ook in deze landen verwarrende, vage en niet-wetenschappelijke ideeën over het socialisme zijn verspreid, dat er een samenraapsel is van socialistische en kapitalistische principes, van verschillende wereldperspectieven en ideologieën, inclusief nationalistische en religieuze ideologieën. Deze verwarring wordt aangemoedigd en uitgebuit door de verschillende revisionisten om de populaire massa's af te leiden van de juiste weg van de strijd voor sociale vooruitgang en om hun eigen invloed uit te breiden. Sociale bevrijding en de triomf van het socialisme kunnen alleen bereikt worden op basis van de revolutionaire theorie van het proletariaat en het onder het leiderschap van de Marxistisch-Leninistische Partij.

In de landen van Afrika, Azië en Latijns-Amerika is een brede en veelzijdige strijd gaande tegen het imperialisme en het neokolonialisme. De volkeren van deze continenten strijden voor het veroveren en versterken van hun vrijheid en onafhankelijkheid, voor het vestigen van hun nationale soevereiniteit over de bezittingen van hun land, voor het uitbannen van discriminerende relaties in de internationale handel, enzovoort. De strijd van deze volkeren vertegenwoordigt een grote kracht die zware klappen uitdeelt aan het imperialisme, het neoliberalisme en de reactie. Daarom geniet het de vastberaden steun van alle revolutionaire krachten, alle marxistisch-leninisten, iedereen die de zaak van vrijheid, onafhankelijkheid en socialisme een warm hart toedraagt. "Consequent in hun marxistisch-leninistische lijn, **de Pzty van Arbeid van Albanië en het Albanese volk,**" zei kameraad Enver Hoxha, **"zullen kosten noch moeite sparen en samen strijden**

met alle andere anti-imperialistische en anti-sociale imperialistische volkeren,... om de plannen en manoeuvres van de vijand⁵ te verijdelen en de overwinning van de zaak van de vrijheid **en veiligheid van de mensen** te verzekeren. **Op elk moment zal ons land** naast al die volkeren staan wier vrijheid en onafhankelijkheid worden bedreigd en wier **rechten worden geschonden."**

Geconfronteerd met de opkomst van de evolutionaire beweging van de volkeren, hebben de verenigde *loroes* van de wereldreactie zich in een woeste aanval op alle fronten gestort om elk brandpunt van bevrijdings- en revolutionaire strijd te onderdrukken. Bij deze aanval aarzelen ze niet om gebruik te maken van politieke en economische vooruitgang en expansie, bruut gewapend ingrijpen, de traditionele vormen van kolonialisme en de nieuwe termen van neokolonialisme. Ze gaan allianties aan met de meest achterbakse interne krachten uit de gelederen van feodale landheren en de bourgeoisie, koningen en dictators, reactionaire klikken en regimes, die bereid zijn om de vrijheid en onafhankelijkheid van hun eigen landen te verkopen omwille van privileges en de winsten die ze opstrijken ten koste van de onderdrukking van hun volkeren.

Op dit moment is naast de oude imperialistische en kolonialistische machten, met name het Amerikaanse imperialisme, ook het sociaal-imperialisme van de Sovjet-Unie erbij betrokken, met als doel haar imperium uit te breiden en bepaalde landen in Azië, Afrika en Latijns-Amerika, waarvan de volkeren hebben gevochten en vechten om zich te ontworstelen aan de piepkleine coöperatie, onder haar voogdij te plaatsen.

¹ Env.er Hoxha. Verslag aan het 7e Congres van de P.L.A, p. 193, Engl. cd.

eenzaam juk, afhankelijkheid van en overheersing door buitenlanders. Terwijl ze zich voordoen als voorstanders van de vrijheid en onafhankelijkheid van de volkeren, proberen de sociaal-imperialisten van de Sovjet-Unie hen te misleiden en hun hegemonie over hen op te leggen.

De revisionistische partijen van de belangrijkste imperialistische landen van hun kant beschouwen anti-imperialistische revoluties als "gevaarlijke" verschijnselen die het evenwicht en de status quo verstoren. Onder het motto van economische samenwerking van de "ontwikkelde wereld" met de "onderontwikkelde wereld" verdedigen ze het neokoloniale beleid van de bourgeoisie van hun eigen landen.

Met hun theorie van "drie werelden" hebben ook de Chinese revisionisten de rol van brandweerman op zich genomen om de revolutie en de bevrijdingsstrijd van de volkeren te blussen. Terwijl ze pleiten voor klassenverzoening en een bondgenootschap van de onderdrukte volkeren met het imperialisme, vooral het Amerikaanse imperialisme, erkennen ze geen ander probleem voor de landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika *dan* de dreiging van het sovjet-hegemonisme, waaraan deze volkeren volgens de Chinezen alleen kunnen ontsnappen door de klassenstrijd en de revoluties te staken, door de onderdrukten te verenigen met reactionaire klikken en regimes en door zichzelf onder de hegemonie van China te plaatsen.

In deze situatie, waarin de imperialisten en revisionisten er op alle mogelijke manieren naar streven om de bevrijding en revolutionaire vooruitgang van de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika om zeep te helpen, is het een plicht van historisch belang, niet alleen voor de marxistisch-leninistische partijen, maar ook voor alle democraten en revolutionairen in de wereld.

naire krachten, om een vastberaden strijd te voeren tegen de reactionaire imperialistisch-revisionistische koers, tegen de demagogie en politieke manoeuvres van de imperialisten en revisionisten, en voor de verwezenlijking van het streven van de volkeren naar vrijheid en democratie, en voor de triomf van de revolutie.

De revolutionaire situatie en de rol van de subjectieve factor

Revoluties worden niet op bestelling gemaakt, noch zijn ze toevallig, maar ze breken uit als gevolg van de wisselwerking van objectieve en subjectieve factoren, van interne en externe omstandigheden, van de combinatie en verscherping van diepgaande economische, politieke en sociale tegenstellingen, van onverzoenlijke tegenstellingen tussen de oppersers en de onderdrukten, tussen de uitbuiters en de uitgebuitenen. Revolutie breekt uit in dat land waar de verscherping van de tegenstellingen en de botsing van tegengestelde sociale klassen hun hoogtepunt bereiken, waardoor dat land een zwakke schakel wordt in het wereldwijde kapitalistische systeem. Historische ervaringen vertellen ons dat in het tijdperk van het imperialisme, wanneer het hele kapitalistische systeem rijp is voor revolutie, van tijd tot tijd zowel ontwikkelde landen als achtergebleven landen zulke zwakke schakels worden. deze wirwar van tegenstellingen is niet iets vaststaands en onchanisch, dat noodzakelijkerwijs slechts in één land of één gebied te zien is. Integendeel, de ongelijke ontwikkeling en de rijpheid voor de revolutie van het hele kapitalistische wereldsysteem maakt het mogelijk dat deze kluwen min of meer opduikt.

gelijktijdig in verschillende landen, of verschuiven van het ene land of de ene zone naar de andere. In de keten van het huidige wereldkapitalistische systeem zitten veel zwakke schakels.

Bij het definiëren van de zwakste schakels van het wereldkapitalistische systeem gaan marxistisch-leninisten niet uit van subjectieve en willekeurige wensen, maar houden ze in de eerste plaats rekening met de objectieve dokters, die combinatie en verergering tot de hoogste graad van alle tegenstellingen van het kapitalisme, die de revolutie direct op de agenda zet. De revolutie, volgens Lenin, kan alleen uitbarsten vanuit een revolutionaire situatie, wordt objectief tot rijpheid gebracht door het hele proces van de socio-economische ontwikkeling van het bepaald land.

"Alleen wanneer de "lagere klassen" *niet* op de oude manier willen leven en de "hogere klassen" niet op de oude soja kunnen teren, kan de revolutie zegevieren", benadrukt Lenin. "Deze waarheid", gaat hij verder, kan in andere woorden worden uitgedrukt: revolutie is onmogelijk zonder een natiebrede crisis (die zowel de uitgebuitenen als de uitbuiters treft)-".

Het marxistisch-leninistische concept van de revolutie...

naire situatie dient als wetenschappelijk criterium van waaruit de revolutionairen de geschikte momenten bepalen waarop de objectieve mogelijkheden van het liteit om de beslissende slag te slaan tegen het systeem van onderdrukking en uitbuiting tot stand is gebracht.

Het marxistisch-leninistische begrip van een revolutionaire situatie heeft niets gemeen met

de standpunten van allerlei opportunisten verhoud als -links-, van anarchisten die, vanuit posities **van vrijwilligheid**, negeren de rol van objectieve factoren, en de lancering van revolutie. Als er maar een handjevol mensen bereid is om de wapens op te nemen.

Ervaring, niet alleen van het verleden, maar van onze dagen laat ook duidelijk zien dat de acties zijn vaak terug te voeren tot de staf van

de geheime politie, de fascistische, de foro's of de -rechtse-, die geïnteresseerd zijn in het uitbuiten van acties als provocaties, om de dictatoriale regimes, om te verdrinken de revolutionaire krachten in bloed voordat ze hebben zich voorbereid om de beslissende klap voor de uitbuitende orde.

Echte marxistische leninisten geven duidelijk aan zichzelf van de anarchistische groepen. Ze zijn ook duidelijk onderscheiden van de opportunist, de Sovjetrevisionisten, de Eurocommunisten, etc., die niet alleen de massa's niet voorbereiden op re-

oplossing, maar zelfs wanneer zich revolutionaire situaties voordoen, de massa's tegenhouden en de revolutie saboteren. De Chinese revisionisten gebruiken op een volkomen pragmatische en gewetenloze manier aan de ene kant de slogan dat de "de situatie in de wereld is uitstekend" voor demagogische doeleinden, terwijl ze aan de andere kant, op grond van het feit dat er in sommige kapitalistische landen voorlopig geen revolutionaire situatie bestaat, revolutionaire situaties principieel onmogelijk verklaren in de huidige wereld en zo de verzoening van uitbuiters met de uitgebuitenen, van de "derde wereld" met de "tweede wereld" en met het VS-imperialisme rechtvaardigen.

In onze tijd, samen met de ontwikkeling van de algemene wereld revolutionair proces, revolutionaire situaties worden gecreëerd bij gegeven momenten en in verschillende landen van de hoofdstad is-revisionistische wereld. Op dit moment", zegt kameraad Enver Hoxha, "is er een explosieve revolutionaire situatie bestaat overal in de wereld als een conoepenvolging van de verscherping van de tegenstrijdigheid alle stellingen van de kapitalistisch-systeem. I'zijn revisionistische situatie heeft de revolutie op de volgorde van de dag". De feiten laten zien dat er revolutionaire zijn, en Alle situaties zijn geweest, en dat ze in bepaalde landen zijn getransformeerde in revoluties. Cf in bepaalde andere landen probeert ze zijn niet getransformeerd in revoluties, dit wordt verklaard door het feit dat de revolutionaire situatie is slechts de objectieve mogelijkheid voor de revolutie. Voor deze mogelijkheid te realiseren, voor de revolutie om uit te barsten en triomf, de subjectieve voorwaarden nodig zijn, ook.

De revolutie, als een bewuste sociaal-politieke activiteit van de massa's, als het hoogste stadium van de klassenstrijd, kan niet worden opgevat en gerealiseerd zonder de overtuiging, mobilisatie en organisatie van de massa's voor krachtige revolutionaire acties. Het kan niet tot de eindoverwinning worden doorgevoerd zonder de leidende rol van de Marxistisch-Leninistische Partij, die de nuinber één subjectieve factor vormt. De ervaring leert dat in de omstandigheden waarin de objectieve factor bestaat en de revolutionaire situatie rijp is, de

1 Enver Hoxha, - Imperialisme en de revolutie", pp. 247-248, Alb. ed.

rol van de subjectieve factor is doorslaggevend voor de overwinning van de revolutie. Bovendien beschouwen marxistisch-leninisten de subjectieve factor en de objectieve factor niet los van elkaar, of als op elkaar volgend, maar zien ze lijnrecht³ in nauwe dialectische eenheid.

In deze eenheid speelt de subjectieve factor een belangrijke en directe rol bij het tot wasdom brengen van de revolutie- nazische situatie, net zoals de objectieve factor de mogelijkheden voor de versterking van de subjectieve factor uitbreidt. Als de partij van de arbeidersklasse zou wachten tot er eerst een revolutionaire situatie is ontstaan en dan pas de subjectieve omstandigheden zou gaan voorbereiden, zou ze in dit geval te laat zijn om de gunstige revolutionaire situatie uit te buiten en zou ze zichzelf onvoorbereid vinden op het moment dat ze de grote strijd naar de revolutie zou moeten leiden. De geschiedenis van de arbeidersbeweging kent al zulke negatieve voorbeelden. Daarom hebben de bourgeoisie en het moderne revisionisme in de huidige omstandigheden, waarin het revolutionaire proces zich uitbreidt en de fundamenten van de oude orde wegvreet, hun belangrijkste slagen juist op de subjectieve factor gericht.

In ons tijdperk zijn de revisionistische partijen berucht vanwege hun saboterende activiteiten. Omdat ze zich volledig in dienst hebben gesteld van de bourgeoisie, verspreiden ze netormistische illusies, leiden ze het werkende volk af van revolutionaire activiteit en hintten ze op het verhogen van het bewustzijn van de arbeiders.

massa's. "Om het volk in verwarring te brengen, om het revolutionaire denken en handelen van het proletariaat en zijn marxistisch-leninistische partijen te verdoven", zegt

Kameraad Enver Hoxha, er zijn talloze anti-Marxistische tendensen in actie, de meest uiteenlopende visionistische en linkse "theorieën" ontstaan en worden verspreid. Zij vormen de smerige colonne in de gelederen van de wereldrevolutie, die tot doel heeft de *gal* van het internationale kapitalisme te verlengen door de revolutie van binnenuit te bestrijden, te voorkomen dat ze uitbreekt en, als dat toch gebeurt, de brandweermannen te hebben om haar te blussen en de korsten om de wil van de arbeidersklasse te breken".*

Als gevolg van de ondermijnende activiteit van de sovjet-, eurocommunistische, Joegoslavische, Chinese en andere moderne revisionisten is er niet weinig verwarring ontstaan, waardoor de subjectieve factor nog steeds niet beantwoordt aan de eisen van de explosieve revolutionaire omwentelingen die in de wereld ontstaan. Desondanks wordt in het proces van de klassenstrijd het revolutionaire bewustzijn van de arbeidersklasse en de brede werkende massa's steeds sterker, de tendensen om te breken met sociaal-democratische en revisionistische invloeden worden dieper en de nieuwe Marxist-Leninistische partijen worden steeds sterker. Dit alles is een levendig bewijs van het feit dat het proletariaat nooit zijn geloof in het marxisme-leninisme en de triomf van de revolutie heeft verloren.

Om de revolutie te ondermijnen, *geven* alle *revisionisten de rol die* de eztertuit {nctor* speelt in de kwestie van de *revolutioa op grove wijze verkeerd weer*. In overeenstemming met hun hegemoniale, expansionistische belangen prediken de Sovjetrevisionisten

1 Enver Hoxita, Verslag aan het 7e Congres van de rLA, p. 221, Engelse editie.

dat de triomf van vrijheid, onafhankelijkheid en socialisme in de eerste plaats het resultaat is van de externe factor, van de rol en invloed van de sociaal-imperialistische Sovjet-Unie en de zogenaamde "socialistische gemeenschap". Als de volkeren dit "advies" zouden opvolgen en hun hoop zouden vestigen op de externe factor, die de revisionistische Sovjet-Unie aanbeveelt, zouden ze het vertrouwen in hun eigen revolutionaire kracht verliezen en zou hun strijd niet de zaak van *vrijheid*, onafhankelijkheid en socialisme dienen, maar de imperialistische belangen van de Sovjet-Unie.

Aan de andere kant zijn er ook revisionisten die zeggen dat, in de huidige internationale omstandigheden van het bestaan van politieke en militaire allianties tussen kapitalistische staten, revolutie gevaarlijk spelen met vuur zou zijn, gedoemd om te eindigen in een nederlaag als gevolg van de export van de contrarevolutie, van militaire interventie van buitenaf. In al deze preken zijn de verabsolutering van de factor van buitenaf en de onderschatting van de factor van binnenuit en de intentie om de massa's te intimideren en de revolutie te saboteren, opvallend duidelijk.

Het lijkt geen twijfel dat de hulp, steun, solidariteit en ontwikkeling van de internationale revolutiebeweging belangrijke factoren zijn die hun positieve invloed uitoefenen op de revolutionaire processen die in elk land gaande zijn. Maar deze factoren scheppen alleen maar gunstige voorwaarden en mogelijkheden voor de ontwikkeling en triomf van de revolutie. Het is de interne factor, de revolutionaire krachten van elk land die voordeel halen uit deze omstandigheden en deze mogelijkheden in werkelijkheid omzetten. De geschiedenis kent heel wat gevallen waarin,

ondanks de gunstige internationale situatie heeft de revolutie, verre van te zegevierden, een nederlaag geleden, en dit eenvoudigweg omdat de interne factor, de partij van de arbeidersklasse, in de eerste plaats niet opgewassen was tegen haar historische missie.

Aan de andere kant wordt de revolutie bedreigd door het gevaar van buitenlandse militaire interventie, want de triomf van de revolutie in welk land dan ook is een klap voor al het imperialisme en de reactie wereldwijd. Maar zelfs deze dreiging heeft de weg naar de revolutie niet afgesloten en kan dat ook nooit doen, ondanks de preken van de revisionisten. Met de verenigde inspanningen van het volk van elk land, met hun vastberaden en volhardende strijd, en met de actieve internationale solidariteit van het werkende volk, kan de contrarevolutionaire inmenging vanuit het buitenland worden gestopt en verslagen. De geschiedenis van vele revoluties laat zien dat ze zelfs onder zeer ongunstige internationale omstandigheden hebben gezegevierd, maar altijd in die gevallen waarin de interne revolutionaire krachten voorbereid waren en vastbesloten waren om de revolutie te verdedigen en tot het einde toe door te zetten. Vele hedendaagse voorbeelden, waaronder onze revolutie, hebben dit bewezen.

Om de *zevolutie* te laten zegevierden, moet het *gebruik*) van de *ret'olulionair geweld oJ Ibe* mossen is of *essen-tiële voorwaarde*. Marxistisch-Leninisten voeren een onverbiddelijke strijd tegen de moderne revisionisten die prediken dat de enige mogelijke weg naar het socialisme in de huidige omstandigheden zogenaamd de "vreedzame", "democratische", "parlementaire" weg, enz. +De meerderheid van het volk verenigen" en "het verkrijgen van een stabiele meerderheid in het parlement door het proletariaat" werden afgekondigd door het

20e congres van de CPSU als wegen voor de "overdracht van de belangrijkste productiemiddelen naar de handen van het volk". Dit idee wordt met bijzondere ijver gepubliceerd door alle andere revisionisten, vooral de Eurocommunisten. Volgens S. Carrillo kan er vandaag de dag geen sprake meer zijn van een gewelddadige revolutie, in de term van Marx, Engels en vooral Lenin, die "het idee van de revolutie verbond met het idee van revolutionair geweld". Berlinguer, Marchais en anderen beweren dat, in de huidige omstandigheden, socialisme alleen bereikt kan worden door reforme en de ontwikkeling van burgerlijke democratie. Maar,

"De thesis over het gebruik van bourgeois democratie en vrijheden als de weg naar sociaal-Gsm", zegt kameraad Enver Hoxha, misschien een grote misleiding voor de massa's, een vernislaag over de kapitalistische samenleving.*

Meer dan ooit hebben de heersende klassen in de bourgeois- en revisionistische landen een gigantisch militair bureaucratieapparaat opgezet voor de onderdrukking van de arbeidersmassa's en de volkeren, voor het behoud van de heerschappij van de kapitalistische bourgeoisie en de revisionistische kliken. In de Duitse Federale Republiek bijvoorbeeld is het huidige budget voor het onderhoud van dit apparaat 40 keer groter dan 25 jaar geleden, terwijl de twee supermachten, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, meer dan 250 miljard dollar per jaar uitgeven om hun militaire machines in stand te houden. De directe botsingen tussen de bourgeois-revisionistische politie en het leger van de Sth

1 Krtver Hoxha, Bepont to the 7th CongreeG of the PMA, p. Z30, Engl. ed.

Massa's van 1 arbeiders die deelnemen aan stakingen of demonstraties om te protesteren tegen hun moeilijke levensomstandigheden en sociale onrechtvaardigheden komen steeds vaker voor. 'de ose où lirearms by the police, the Lifting of demonstrators, violence and lascist terror, are not confined only to such countries as Iran, Chile, Argentine, Indonesia, the Philippines and other countries like these, already notorious for such barbarous acts. De knuppel en het buffet, de afrekening en gewelddadige interventie door politie en leger worden steeds gewoner in Italië, Duitsland, de Verenigde Staten van Amerika, Polen, Tsjecho-Slowakije, de Sovjet-Unie en elders. Het is een feit dat wanneer het proletariaat en de andere werkende massa's, tegen de wil van de revisionistische vakbondsbazen in, in beweging komen, stoppen met werken, al is het maar voor één dag, gaan demonstreren in de streeii, ètè., de bourgeoisie alle democratische vermommingen overboord gooit en al haar instellingen op scherp zet om de opstanden van de massa's neer te slaan met de meest barbaarse vormen van geweld. Deze situaties tonen aan dat in de huidige kapitalistische en revisionistische wereld de algemene trend niet het behoud en de uitbreiding van democratische rechten en vrijheden is, maar hun inperking of zelfs eliminatie.

Daarom is er voor het proletariaat en de grote massa's van het volk geen andere uitweg dan de gewelddadige revolutie, de omverwerping en vernietiging van de burgerlijke staat en de vestiging van de dictatuur van het proletariaat door middel van revolutionair geweld, door gewapende opstand. "De fascistische staatsgreep in Chili", zegt kameraad Enver Hoxha, -was een zeer grimmig

weerlegging van de theorieën op de
revisionistische manier net als in de
vreedzame en parlementaire
geval van Indönesia enkele jaren eerder. Het toonde aan
dat de ijzeren wetten van de klasse Stru'ggle, van de re-
oplossing en de contra-revolutiöpel wel degelijk
veranderen.
om te morbide dromen en de subjectieve de
voldoen aan revisionisten."* De ervaring leert dat in de
de wensen periode van de diepste
van die,
zelfs
crises wijken de heersende klassen nooit af van de
arena van de geschiedenis vrijwillig, *bejng* orer-
zonder
met geweld Het is precies deze realiteit en
gegooid.
deze ervaring die de gewelddadige
historische
revolutie een universele wet van zowel de proletarische
revolutie en van elke echte democratische en
anti-imperialistisch bevrijdingsrevolutie.

Phe Marxistisch-Leninistische Partij - een
partij
van de revolutie

de triomf van de de revolutie is nauw verbonden
met het niveau van met de rol van de marxistische en
de arbeidersklasse, constitueert het proletariaat een
Leninistische Partij grote sociale beweging.
in In het hedendaagse samenleving.

forme. Dit is waar met betrekking tot de
kapitalistische ontwikkelde
landen, zoals van Europa, de Verenigde Staten
Amerika en Japan, is Eanada, enz. Maar nu dit de
ook een realiteit, landen van Latijns-Ame- veel
zowel in Rica als in landen van Azië en het
Alricei. Ook hier, proletariaat vertegenwoordigt een

groeïende revolutionaire kracht, een kracht die zijn
zijn identiteit als klasse gevormd, die

een actieve rol in de geschiedenis van de anti-
imperialistische en nationale bevrijdingsstrijd van de
volkeren.

Bewust van de behoefte aan organisatie, de
pröIGtariaat in veel landen echte marxistisch-
leninistische partijen heeft opgericht of bezig is op te
richten. Dit is een bijzonder belangrijke gebeurtenis,

omdat het de garantie inhoudt dat onder de
leiderschap van deze partijen, de strijd van de

arbeidersklasse en de revolutionaire bewegingen

zal zich ontwikkelen met succes onder de öanner van

de ideeën van het marxisme-leninisme. Onze Partij ö
Labour heeft nauwe broederlijke,
internationalistische banden met de echte
MaPxistisch-Leninistische partijen van veel landen
in Europa, Latijns-Amerika, Azië, Noord-Amerika,
enz.

Deze partijen tonen zich dan partijen van
revolutiöary action, die zich met al hun kracht hebben
ingezet voor de
grote zaak van de arbeidersklasse, de zaak van de
revolutie, het socialisme en de bevrijding van de
volkeren. Ze hebben met succes de aanvallen van de
bourgeoisie en de intriges van verschillende ene- mies
afgeweerd, ze hebben ook de ondermijnende, splijtende,
activiteit van de Chinese revisionisten, die

hebben geprobeerd om de creatie en consolidatie van
van marxistisch-feministische partijen in veel landen,
om hen ideologisch en politiek te desoriënteren en af te
leiden van de weg naar de revolutie. De bourgeoisie en
alle revisionisten hebben geprobeerd en proberen nog
steeds de wereldhisto- rische missie van het proletariaat
en zijn Marxistisch-Lenin-

1 Enver Hoxha, Report to the 7th Consress of the PLA, p. 228,
Eng, ed.

iot Partij. Sommigen van hen zeggen dat het
proletariaat verdwenen is, heldhaftig, burgerlijk en
inte-

geraspt in het kapitalistische systeem. Anderen beweren dat nu, vooral in de ontwikkelde landen, de intelligentsia heeft naar voren gekomen als de leidende kracht, terwijl in andere landen de rol van 'hegemon overgedragen aan de nationale heeft bourgeoisie of de verschillende kleinburgerlijke lagen.

hier zijn Chose die dit probleem niet aankaarten bij allemaal, omdat, volgens hen, de ontwikkeling van de productiekrachten haarell opent de weg naar SOCIAAListische transformaties, zelfs sociaalist con- en de spontaan. Op

wetenschap wordt geboren en gevormd

op deze basis ontkennen ze ook de noodzaak van een communistische partij van de arbeidersklasse en haar revolutionaire theorie.

Nu zitten ook de Chinese revisionistische leiders op deze koers van verraad. Met hun stelling over de landen van de derde wereld als de belangrijkste "kracht" in de huidige periode, de y geven het leidende rome naar de bourgeoisie, zelfs naar de

de meest reactionaire lagen van die heersen in openJy deze landen, en ontkrachten de hegemoniaal gewaad van het proletariaat. Vijanden van de revolutie zo ver gaan te beweren in hun

krant "Renminribao" dat -hoe actiever

de landen où de derde wereld hun rol spelen als de belangrijkste drijfveer in de strijd tegen het imperialisme en hegemonisme, des te duidelijker wordt het belang van het imperialisme en hegemonisme.

ance van de steun die ze geven aan de mo-

verbetering in de ontwikkelde landen wordt bevestigd". Dus alles is ondersteboven. Niet alleen

het proletariaat en de volkeren van de landen van

en alleen met hun steun kunnen ze het licht zien!

Zelfs de bourgeoisie zelf kon niet meer vragen!

Het doel van deze reactionaire stellingen is om

de revolutionaire strijd van de volkeren saboteren en de arbeidersklasse. De echte marxistische **partijen**

hebben deze antimarxistische **opvattingen** verworpen en zijn

werken aan het versterken van de leidende rol van de proletariaat, dat onreplacable is, zowel in de sociale-ist revolutie en in de strijd voor feedOITl en democratie. *Het probleem van de elites is van groot belang.*

ttnporfince tot de triomf van de tegelresolutie. In het centrum van revolutionaire strijd staat het proletariaat, afhankelijk van het karakter van de revolutie, verzamelt zich rond zichzelf en activeert verschillende andere klassen en lagen van de bevolking die, in deze of gene mate, geïnteresseerd zijn in de triomf van de revolutie. Hoe breder de sociale basis van de revolutie, hoe groter de cirkel

van bondgenoten of het proletariaat, hoe belangrijker haar hegemoniale rol in deze allianties wordt.

De Marxistisch-Leninistische Partij voert een correct beleid met betrekking tot allianties in de strijd tegen

zowel sektarisch en opportunisten staat, zowel

die gevaarlijk zijn voor de uitkomst van uw revolutie.

Ook op dit punt zijn de Chinese lijn en

opvattingen contra-revolutionair zijn. De Chinese lea- ders aanbevelen aan de marxistisch-leninisten, revolutionarissen en volkeren bondgenootschap met de bourgeoisie, de reactionaire klikjes en de imperialisten.

de " derde wereld", maar, aceording aan hen, zelfs
het proletariaat van Europa en de alle ontwikkelde
landen moeten de bourgeoisie *ol* de hegemonie *ol* de
landen ou "derde wereld"

38

Nu roepen ze op tot eenheid van de +derde
wereld", voor de eenheid van Europa, voor de eenheid
van de "derde wereld" met de "tweede wereld" en met
het Amerikaanse imperialisme, enz. Deze oproepen
voor

39

"eenheid", de allianties die de Chinezen voorstaan, zijn tegen de revolutie, tegen de strijd van de volkeren. Ze dienen het reactionaire bourgeoisie en'l imperialisme, daarom worden ze bestreden en verworpen door de marxisten-leninisten, de revolutionairen, alle progressieve mensen en ware democraten.

Het proletariaat en zijn marxistisch-leninistische partijen in verschillende landen zijn samenstellende delen van de sociale krachten die het mondiale revolutionaire proces vooruit helpen. Daarom is er behoefte aan eenheid, samenwerking, wederzijdse hulp en ondersteuning, op basis van de leer van het marxisme-leninisme en de principes van proletarisch internationalisme. Deze eenheid en samenwerking zijn een andere garantie voor de triomf van de revolutie.

De "marxistisch-leninisten hebben de reactionaire opvattingen van het Chinese leiderschap bestreden. Om de revolutie te verzwakken heeft dat leiderschap zich hardnekkig verzet tegen elk initiatief, elke actie, elke multilaterale bijeenkomst van de marxistisch-leninistische partijen ter versterking van hun solidariteit, eenheid en gezamenlijke strijd. Het Chinese leiderschap was alleen voorstander van bilaterale besprekingen tussen partijen, omdat het op die manier druk kon uitoefenen en zijn opportunistische lijn aan de anderen kon opleggen.

de marxistisch-leninisten te desoriënteren.

Onze Partij van de Arbeid en andere marxistisch-leninistische partijen hebben zich lang verzet tegen deze antimarxistische lijn en deze verdeeldheid zaaierende standpunten. Ze hebben elke actie die gericht is op het versterken van de internafiorialistische banden en samenwerking tussen marxistisch-leninisten aangemoedigd en gesteund. De deelname van vele delegaties van broederlijke partijen aan de congressen van onze Partij en onze vieringen, de

Gezamenlijke verklaringen van groepen marxistisch-leninistische partijen in Latijns-Amerika en Europa, de inter-nationalistische bijeenkomsten in Duitsland, Italië, Portugal, Griekenland, enz. getuigen hiervan. Onze Wetenschappelijke Zitting, waaraan veel kameraden van de broederlijke partijen deelnemen, getuigt hier ook van. De gemeenschappelijke strijd, de belangen van de revolutie, eisen dat alle marxistisch-leninistische partijen, alle revolutionairen de eenheid, collai'oratie en internationalistische solidariteit van alle revolutionaire krachten verder versterken op basis van marxistisch-leninisme en proletarisch internationalisme.

We leven in een tijd waarin het socialisme grote populariteit heeft verworven en een brandend verlangen is geworden van alle volkeren. Het verraad van Chroesjtsjov en de transformatie van de Sovjet-Unie in een bourgeois, imperialistisch land, evenals de versterking van de posities van het revisionisme in China, kunnen noch de wetten van de ontwikkeling van de maatschappij in het algemeen, noch de wetten van de revolutie veranderen. De toekomst behoort toe aan de volkeren, zij behoort toe aan het communisme. Overal ter wereld werken en vechten het proletariaat en de marxistisch-leninistische partijen moedig voor deze toekomst, voor de voorbereiding ervan. Alle objectieve en subjectieve omstandigheden moeten rijpen om dit ideaal van onze grote klassieke leraren - Marx, Engels, Lenin en Stalin, en alle proletarische revolutionairen die alles hebben opgeofferd in felle klassenstrijd voor de zaak van het communisme, om te zetten in werkelijkheid. "Marxisme-Leninisme en zijn onsterfelijke principes op de juiste manier uitgevoerd", zegt kameraad Enver Hoxha, "zullen onvermijdelijk ab"ut de vernietiging van het wereldkapitalisme en de triomf van het communisme brengen.

van de dictatuur van het proletariaat, waarmee de arbeidersklasse het socialisme zal opbouwen en zal overgaan tot het communisme".

De Albanese communisten en het Albanese volk, onder leiding van de Partij van de Arbeid van Albanië met kameraad Enver Hoxha aan het hoofd, zullen ook in de toekomst strijden, zoals ze tot nu toe hebben gedaan, met marxistisch-leninistische consistentie en vastberadenheid, met onwrikbaar vertrouwen in de triomf van de grote zaak van de revolutie en de bevrijding van de volkeren. Ons volk en onze Partij zullen altijd aan de zijde staan van de volkeren en de revolutionairen van de hele wereld, de marxistisch-leninistische partijen en allen die strijden tegen uw verschillende imperialisten en revisionisten, voor de zaak van vrijheid, democratie en socialisme.